

ION I. CIORĂNESCU - NELU

MIHAI GABRIEL POPESCU

„A plins zefirul fără de prihană
 Pe trupu-ndoliat foi triste-au plins
 Și l-a mai plins și singele din rană,
 Și soarele ce-n zare-ncet s-a stins“.

(I.I. CIORĂNESCU)

Anul acesta se împlinesc 70 de ani de la nașterea unuia dintre poeții dimbovițeni mai puțin cunoscut care „mort în plină tinerețe, înzestrat cu un suflet mare, prea delicat, cu o inimă nespus de bună și cu niște însușiri morale și intelectuale extrem de rare, a părăsit o lume ce l-a admirat mult, ce l-a iubit și mai mult“.¹

Este al treilea copil al lui Ion Ciorănescu-Ionașcu (1874—1948) personalitate marcantă, care se impune în învățămîntul și cultura românească² atît prin activitatea îndelungată la catedră,³ ca autor de manuale,⁴ organizator al învățămîntului, cît și ca autor al unei importante lucrări monografico-portretistice a locurilor și oamenilor din județul Dimbovița.⁵

Poetul Ion I. Ciorănescu s-a născut în anul 1905 în comuna Moroieni-Dimbovița, își face studiile primare în satul natal, cele liceale la București, după care se înscrie la facultatea de litere.

Debutează în literatură la vîrsta de 15 ani cu poezii proprii și traduceri din limba germană și franceză. Zilele de vacanță, poetul și le petrece în satul tatălui, la Riul Alb, sau la Moroieni, sate a căror imagine o cîntă în unele poezii rămase nepublicate.

Colaborează la numeroase reviste literare, cît și la revistele pentru

1. C. A. Donescu, *Moartea lui Nelu Ciorănescu* în „Foaia tinerimii — revistă literară de cultură“, I.XI.1962, nr. 21, anul X.

2. Mihai Gabriel Popescu, *O familie de intelectuali dimbovițeni: CIORĂNESCU*, în „Scripta Valachica“, Tîrgoviște 1972, p. 353-359.

3. a funcționat 42 de ani la catedră — învățător, profesor, inspector școlar general în Ministerul învățămîntului — organizator al învățămîntului special de surde-muți.

4. Mihai Gabriel Popescu, loc. cit., p. 354.

5. Ion Ciorănescu, *Chipuri de altădată*, Ed. Minerva, București, 1974.

copii : Universul literar, Cuvîntul literar, Foaia tinerimii, Universul copiilor, Lumea copiilor. Traduce Esthera de Racine (Ed. Socec — 1924). *Machbet* de Shakespeare (rămas în manuscris), *Antologia poeziei franceze* (Ed. Cultura Românească), i se publică volumele cu versuri originale „Povești în versuri“, pentru care ia premiul „Cartea românească“ în 1925. volumul „Prichindel“ versuri pentru copii în editura Ancora, iar post mortem volumul *VESTIRI-1937*, cu o prefață a lui Tudor Vianu.⁶

Privitor la opera sa fac referințe critice G. Călinescu,⁷ Zaharia Sancu,⁸ A. Baranga,⁹ Nicolae Manolescu,¹⁰ așezîndu-l alături de poeții tineri valoroși ai patriei noastre.

Moare în plină putere creatoare la sanatoriul din Geoagiu în 18-X-1926, la vîrsta de 21 ani, regretat de cunoscuții săi, în special de copiii care-i citeau cu drag operele. Regretîndu-l „Foaia tinerimii“ scria:

„Prin moartea lui, literatura românească pierde nădejdea unui poet de mare valoare, prin talentul lui frumos, revista noastră va fi lipsită de unul din cei mai devotați prieteni, iar noi toți, cei ce l-am cunoscut și l-am iubit, pierdem o ființă neprețuit de scumpă“¹¹.

Presimțind sfîrșitul său fizic în 14 oct. 1926 scrie poezia „Ante mortem“ imagine a necunoscutului de care nu se înfioară, idee reluată dealtfel din poezia „Acord final“ prin care arată :

„Eu de năluca morții nu mai mă-n fior

Și nu-mi mai fac, ca un moșneag evlavios o cruce“.

Ideea morții străbate poeziile : Sfîrșit, Maslu, Moarte, Acord final, Însmormîntare ; pe cînd în „Rugă de bolnav“ poetul își exprimă dorința de a trăi.

Filozofia morții și a vieții în „Ante mortem“, „Rugă de bolnav“, dragostea de natură în poeziile „Noaptea“, „Iazul“, „Fintîna“, „Păsări călătoare“, „Iarna“, „Ploaie“ etc., simpatia față de muncitori în poezia „Lucrătorul“, prețuirea față de unele personalități isorice ca de exemplu Ștefan cel Mare în poezia „Lui Ștefan Vodă“, fac din Ion I. Ciorănescu unul din poeții de valoare dintre cele două războaie mondiale, în poeziile lui fiind artă și profund mesaj.

6. I. I. Ciorănescu, *Vestiri*, versuri, cu o prefață de Tudor Vianu, București. Institutul de Arte grafice, Tiparul universitar „Elie Radu“, 1937.

7. G. Călinescu, *Istoria literaturii române*, Ed. Fundațiilor, 1941, și G. Călinescu în *Istoria literaturii române, compendiu*, Ed. pentru literatură, București, 1963, p. 382.

8. *Antologia poezilor tineri*, Ed. Fundațiilor, 1934.

9. O antologie, în „Informația“, din 7.X.1975.

10. N. Manolescu, *Poezia romană modernă de la Bacovia la Emil Botta*, Ed. pentru literatură, București, 1968, p. 82.

11. C. A. Donescu, loc. cit.

A VREMII FLOARE DE ZĂPADĂ

A vremii floare de zăpadă
La tîmple ne va răsări,
Trecutul ca o serenadă
Uitată, va mai tresări,

Din cînd în cînd cu șoapte fine,
Da dintr-un pian ce n-a cîntat
De mult, și care în suspine
Să cînte iarăși a-ncercat

Cu panglici vechi, decolorate,
Lega-vom teancul prăfuit
De hîrtiuțe parfumate
Ce-atît de dulce ne-au mințit.

Și-n fiecare primăvară
De goana vremii îngroziți,
Oftînd vedea-vom cum afară
Se-mbracă pomii desfrunziți.

Așa va fi mereu, nebune
Fugi-vor zilele în stol,
Și anii peste tot vor pune,
Încet, un mohorît lințol.¹²

---

12. I. I. Ciorănescu, op. cit. p. 25,

;

